

Dániel könyve – Száztizenhetedik rész

A hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény leleplezése: A menekülés jelének tipológiai elemzése

Jeff Pippenger

2024-03-05

White testvér a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényt azonosítja azzal a „jellel”, amelyet előképezett, hogy Kr. u. 66-ban Róma seregei körülvették Jeruzsálemet; és ezzel egy olyan csoportot is azonosít, akiknek van szemük, de nem látnak, és van fülük, de nem hallanak.

„Az örökkévalóság előttünk terül el. A függöny hamarosan felgördül. Mi, akik ezt az ünnepélyes, felelősségteljes helyet töltjük be, mit cselekszünk, mire gondolunk, hogy önző kényelemszeretethez ragaszkodunk, miközben lelkek vesznek el körülöttünk? Vajon szívünk teljesen érzéketlenné vált? Nem tudjuk-e érezni vagy megérteni, hogy munkánk van mások üdvösségéért? Testvéreim, vajon azok közé tartoztok-e, akiknek van szemük, mégsem látnak, és van fülük, mégsem hallanak? Hiába adott-e nektek Isten ismeretet az Ő akaratáról? Hiába küldött-e nektek újra meg újra intést? Hisztek-e az örök igazság kijelentéseinek arra vonatkozóan, ami hamarosan a földre következik, hiszitek-e, hogy Isten ítéletei a nép fölött függenek, és mégis továbbra is tétlenül, tunyán, gondatlanul, a gyönyört szeretve ülhetnek?”

„Most nincs itt az ideje annak, hogy Isten népe e világhoz ragassza szívét, vagy itt gyűjtsön magának kincset. Nincs már messze az idő, amikor a korai tanítványokhoz hasonlóan nekünk is kietlen és magányos helyeken kell majd menedéket keresnünk. Miként Jeruzsálemnek a római seregek által való ostroma a júdeai keresztények számára a menekülés jele volt, úgy a pápai szombat kikényszerítésére irányuló rendeletben nemzetünk részéről megnyilvánuló hatalomátvitel figyelmeztetés lesz számunkra. Akkor lesz itt az ideje elhagyni a nagyvárosokat, előkészületképpen arra, hogy a kisebbeket is elhagyjuk, és félreeső otthonokba költözzünk a hegyek között, elzárt helyeken.” Bizonyágtételek, 5. kötet, 464.

Az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény a figyelmeztető jel (sign), hogy „elhagyjuk a nagyvárosokat, előkészületképpen a kisebbek elhagyására is, félrevonult otthonokba, a hegyek között levő elzárt helyekre.” A laodiceai adventizmus nagyrészt nincs tudatában annak, hogy az Egyesült Államokban bekövetkező vasárnaptörvény-válság beteljesíti a „jelet”, amelyről A nagy küzdelem beszél. Ezt előképezi a három és fél év kezdetén megjelenő „jel”. Az a „jel”, amely Jeruzsálem első ostromában teljesedett be, amely a 66. évben következett be, annak a „zászlónak” az előképe, amelyet a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényenél emelnek fel.

Jeruzsálem tényleges pusztulását Titus vitte véghez Kr. u. 70-ben, és Titus ostromát előképezte Cestius Kr. u. 66-ban véghezvitt ostroma, mert Jézus mindig valamely dolog végét annak kezdetével szemlélteti. A menekülésre adott „jel”, amelyről Jézus beszélt, Cestius kezdeti ostroma volt, nem pedig Titus ostroma. Az egyik a kezdetkori ostrom volt, a másik a végső ostrom.

„Jeruzsálem pusztulásakor egyetlen keresztény sem veszett el. Krisztus figyelmeztetést adott tanítványainak, és mindazok, akik hittek szavainak, figyelték a megígért jelt. »Mikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet hadseregek veszik körül« — mondta Jézus — »akkor tudjátok meg, hogy elközelgett annak pusztulása. Akkor, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe; és akik annak közepette vannak, távozzanak el onnan.« Lukács 21:20, 21. Miután a Cestius vezette rómaiak körülvették a várost, váratlanul felhagytak az ostrommal, amikor minden kedvezőnek látszott az azonnali támadásra. Az ostromlottak, akik feladták a sikeres ellenállás reményét, már-már megadásra készültek, amikor a római hadvezér minden látható ok nélkül visszavonta csapatait. Isten irgalmas gondviselése azonban saját népe javára irányította az eseményeket. A megígért jel megadatott a várakozó keresztényeknek, és most alkalom nyílt arra, hogy mindazok, akik akarták, engedelmeskedjenek a Megváltó figyelmeztetésének. Az események úgy alakultak, hogy sem a zsidók, sem a rómaiak ne akadályozhassák meg a keresztények menekülését. Cestius visszavonulásakor a zsidók kitértek Jeruzsálemből, és üldözőbe vették visszavonuló seregét; s miközben mindkét haderő teljesen lekötve harcolt, a keresztényeknek alkalmuk nyílt elhagyni a várost. Abban az időben a vidék is megtisztult az ellenségtől, akik megkísérelhették volna feltartóztatni őket. Az ostrom idején a zsidók Jeruzsálemben gyűltek össze a sátoros ünnep megtartására, és így az egész földön élő keresztények háborítatlanul menekülhettek el. Késedelem nélkül egy biztos helyre menekültek: Pellába, Perea földjére, a Jordánon túl.” A nagy küzdelem, 30.

Cestius Jeruzsálem elleni ostroma Kr. u. 66-ban betöltötte azt a figyelmeztető „jelet”, amelyet Krisztus annak a történelmi korszaknak a keresztényei számára megadott; Titus Kr. u. 70-ben végrehajtott ostroma azonban semmiféle „jelet” nem adott a menekülésre. Abban az ostromban már egyetlen keresztény sem maradt a városban, és az a végső ostrom Jeruzsálem pusztulásához vezetett; Jeruzsálem pusztulásában pedig „egyetlen keresztény sem veszett el”, mert a keresztények a történet kezdetén elmenekültek.

„A zsidó seregek, Cestiust és hadseregét üldözve, oly hevesen rontottak a hátvédjükre, hogy teljes megsemmisüléssel fenyegették őket. A rómaiak csak nagy nehézségek árán tudtak visszavonulni. A zsidók csaknem veszteség nélkül megmenekültek, és zsákmányukkal diadalmenetben tértek vissza Jeruzsálembe. E látszólagos siker azonban csak romlást hozott rájuk. A rómaiakkal szembeni makacs ellenállásnak azzal a lelkiületével töltötte el őket, amely rövidesen kimondhatatlan nyomorúságot zúdított a kárhozatra ítélt városra.”

„Rettenetesekek voltak azok a csapások, amelyek Jeruzsálemre szakadtak, amikor Titus újra megkezdte az ostromot. A várost a páska ünnepének idején zárták körül, amikor zsidók milliói gyűltek össze falain belül.” A nagy küzdelem, 31.

A 66. évben tartott sátoros ünneptől a 70. évben tartott páskáig három és fél év telik el, amely prófétai értelemben ezerkétszázhatvan nap. A 66. évtől a 70. évig a pogány Róma letaposta a szentélyt és a sereget, miként a pápai Róma is tapodta a szent várost negyvenkét hónapon át az 538. évtől 1798-ig.

De a templomon kívül eső külső udvart hagyd ki, és ne mérd meg; mert a pogányoknak adatott, és a szent várost negyvenkét hónapig tapodják lábbal. Jelenések 11:2.

Mind a pogány Róma, mind a pápai Róma ezerkétszázhatvan napon (éven) át taposta el Jeruzsálemet, ezzel azonosítva, hogy a modern Róma az utolsó napok lelki Jeruzsálemét egy jelképes ezerkétszázhatvan napból álló időszakon át fogja eltiporni. Ez a jelképes időszak az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel veszi kezdetét, amikor a halálos seb begyógyul.

És láttam, hogy egyik feje mintegy halálos sebet kapott; de halálos sebe meggyógyult; és az egész világ csodálva követte a fenevadat. És imádták a sárkányt, aki hatalmat adott a fenevadnak; és imádták a fenevadat is, mondván: Kicsoda hasonló a fenevadhoz? ki képes hadakozni vele? És adatott neki száj, amely nagy dolgokat és káromlásokat szólt; és hatalom adatott neki, hogy cselekedje ezt negyvenkét hónapig. Jelenések 13:3–5.

A pápai üldözés jelképes negyvenkét hónapja a vasárnaptörvény-válság „órája”. Ez az „óra” egy „jellel” (a zászlóval) kezdődik, és „jelekkel” ér véget. A vasárnaptörvénynél felállított zászló „jele” arra készíti a Babilonban még ott levő keresztényeket, hogy a dicsőséges szent hegyhez meneküljenek, amely a többi halom fölé emeltetett (felmagasztaltatott).

És leszen az utolsó napokban, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye a hegyek tetején, és magasabb leszen a halmoknál; és özönlenek hozzá minden pogányok. És eljönnek sok népek, mondván: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az ő útaira, és mi járjunk az ő ösvényein, mert a Sionból jó ki a törvény, és az Úrnak beszéde Jeruzsálemből. Ézsaiás 2:2, 3.

A városokból való menekülést a vasárnapünneplést kikényszerítő rendelet idején előképezte mind a keresztyének menekülése a 66. évben, mind pedig az egyház menekülése az 538. évben, amikor a pusztába futott.

Az asszony pedig a pusztába menekült, ahol Istentől elkészített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig. Jelenések 12:6.

Jeruzsálem pusztulása az első ostromtól az utolsó ostromig három és fél évig tartott, de a közelgő pusztulásra figyelmeztető üzenet hét éven át hangzott el: három és fél évvel az első ostrom előtt, és három és fél évvel utána.

„Mindazok a jövődölések, amelyeket Krisztus Jeruzsálem pusztulására vonatkozóan adott, betű szerint teljesedtek be. A zsidók megtapasztalták figyelmeztető szavainak igazságát: »Amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek nektek ismét.« Máté 7:2.

„Jelek és csodák jelentek meg, katasztrófát és végromlást előre jelezve. Az éjszaka közepén természetellenes fény ragyogott a templom és az oltár fölött. Napnyugtakor a felhőkön harci szekerek és csatára gyülekező vitézek képe rajzolódott ki. A papokat, akik éjjel a szentélyben szolgáltak, titokzatos hangok rémítették meg; a föld megremegett, és sokaságnyi hang hallatszott, amint ezt kiáltotta: »Távozzunk innen!« A nagy keleti kapu, amely oly nehéz volt, hogy alig tudta húsz ember bezárni, és amelyet szilárd kőburkolatba mélyen beerősített hatalmas vasrudak biztosítottak, éjfélkor, minden látható közrehatás nélkül, megnyílt. — Milman, The History of the Jews, 13. könyv.”

„Hét éven át egy férfi továbbra is fel és alá járta Jeruzsálem utcáit, hirdetve azokat a jajokat, amelyek a városra következnek. Nappal és éjjel ezt a vad siratóéneket zengte: »Szózat keletről! szózat nyugatról! szózat a négy szél felől! szózat Jeruzsálem ellen és a templom ellen! szózat a vőlegények és a menyasszonyok ellen! szózat az egész nép ellen!« — Uo. E különös lényt bebörtönözték és megostorozták, de egyetlen panasz sem hagyta el ajkát. A sértésre és gyalázásra csak ennyit felelt: »Jaj, jaj Jeruzsálemnek!« »jaj, jaj lakóinak!« Figyelmeztető kiáltása nem hallgatott el mindaddig, mígnem megölték abban az ostromban, amelyet előre megjövendölt.” A nagy küzdelem, 29, 30.

A szó szerinti Jeruzsálem i. sz. 70-ben bekövetkezett végső pusztulását „jelek és csodák” előzték meg, amelyek „veszedelmet és végromlást” jeleztek. A figyelmeztető „jelek” az első ostromot megelőző három és fél év során, valamint a pusztuláshoz vezető három és fél év folyamán nyilvánultak meg. Az eljövendő pusztulást azonosító „jelek” (többes számban) nem a menekülésre figyelmeztető „jel” voltak, hanem a kegyelmi idő közeli lezárulásának kihirdetése.

A lelki Jeruzsálem 538-tól 1798-ig tartó eltiprásában a menekülésre figyelmeztető „jel” az volt, amikor a pusztító utálatosság megjelent, amikor „az a bűn embere” kijelentetett mint „a veszedelem fia; aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondanak; úgyhogy ő mint Isten beül az Isten templomába, azt mutogatván magáról, hogy ő Isten.”

Amikor azért meglátjátok a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt, a szent helyen állani, (aki olvassa, értse meg.) Máté 24:15.

Amikor ama történelem keresztényei felismerték azt a „jelet”, ezerkétszázhatvan évre a pusztába menekültek.

Kétségbeesett küzdelemre volt szükség ahhoz, hogy azok, akik hűségesek akartak maradni, szilárdan megálljanak azokkal a csalásokkal és utálatosságokkal szemben, amelyeket papi öltözetbe burkolva vittek be az egyházba. A Bibliát nem fogadták el a hit zsinórmértékéül. A vallásszabadság tanát eretnekségnek nevezték, és annak védelmezőit gyűlölték és üldözték.

„Hosszú és súlyos küzdelem után a hűséges kevesek úgy határoztak, hogy megszakítanak minden közösséget a hitehagyott egyházzal, ha az továbbra is megtagadja, hogy megszabaduljon a hamisságtól és a bálványimádástól. Felismerték, hogy a különválás feltétlenül szükséges, ha engedelmeskedni akarnak Isten ígéjének. Nem mertek eltérni olyan tévedéseket, amelyek végzetesek saját lelkükre nézve, sem olyan példát mutatni, amely gyermekeik és unokáik hitét veszélyeztetné. A béke és egység biztosítása érdekében készek voltak minden olyan engedményre, amely összhangban állt az Isten iránti hűséggel; de úgy érezték, hogy még a békét is túl drágán vásárolnák meg, ha ezért az elveket kellene feláldozniuk. Ha az egységet csak az igazság és az igazságosság feladásával lehetne biztosítani, akkor legyen inkább különbség, sőt háború.” The Great Controversy, 45.

A pápai üldözés ezerkétszázhatvan évének befejezéséhez közeledve „jelek” voltak (többes számban), és miként azok a „jelek” is a pogány Róma által a szó szerinti Jeruzsálem eltaposásának ezerkétszázhatvan napja végén; azok a „jelek” nem a menekülés jelei voltak.

„A Megváltó jeleket ad eljövételéről, s ennél többet is tesz: meghatározza azt az időt, amikor e jelek közül az első megjelenik: »Mindjárt pedig ama napok nyomorúsága után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok lehullanak az égről, és az egek erősségei megrendülnek; és akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen; és akkor jajgat a föld minden nemzetsége, és meglátják az ember Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az Ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.«”

„A nagy pápai üldözés végén — mondotta Krisztus — a nap elsötétedik, és a hold nem adja világosságát. Ezután a csillagok lehullanak az égről. És így szól: »Tanuljatok példázatot a fügefáról; amikor ága még zsenge, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár: azonképpen ti is, amikor mindezeket meglátjátok, tudjátok meg, hogy ő közel van, az ajtók előtt.« Máté 24:32, 33, margin.”

„Krisztus jeleket adott az Ő eljövételére. Kijelenti, hogy megtudhatjuk, mikor van közel, egészen az ajtók előtt. Azokról, akik e jeleket látják, ezt mondja: „Nem múlik el ez a nemzedék, mígnem mindezek beteljesednek.” E jelek megjelentek. Most teljes bizonyossággal tudjuk, hogy az Úr eljövele közel van. „Az ég és a föld elmúlnak” — mondja —, „de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.” Jézus élete, 631, 632.

Amikor a pápai Róma általi „Jeruzsálem taposásának három és fél éve” a végéhez közeledett, „jelek” sora jelent meg, amelyek azonosították Krisztus eljövételét, és bevezették a millerita történelmet. A millerita történetnek az utolsó napokban betű szerint meg kell ismétlődnie. Azok a „jelek”, amelyek „a nagy pápai üldözés lezárulásakor” jelentek meg, előképezve voltak azok által a „jelek” által, amelyek Jeruzsálemnek a pogány Róma általi, a 66. évtől 70-ig tartó három és fél éves taposásának lezárulásakor jelentek meg. Ezért két tanúbizonyság alapján lesz egy „jel” is, a zászlóé, amelyet a nagy földrengés órájában emelnek fel, s amely a menekülésre figyelmeztető jel a modern Róma történetében; és lesznek többes számban vett „jelek” is, amelyek a modern Róma üldözési időszakának lezárulásakor következnek be az utolsó napokban.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Olvassátok el Lukács evangéliumának 21. fejezetét. Abban Krisztus a következő figyelmeztetést adja: „Vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a szívetek tobzódás, részegség és az élet gondjai miatt, és hogy az a nap váratlanul rátok ne törjön. Mert mint valami tör, úgy jön el mindazokra, akik az egész föld színén laknak. Vigyázzatok azért mindenkor, és imádkozzatok, hogy méltóknak találtsatok arra, hogy elkerüljétek mindazokat, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az Emberfia előtt” (Lukács 21:34–36).”

„Korunk jelei beteljesednek világunkban, az egyházakat mégis általában alvóként ábrázolja az Írás. Vajon ne vegyünk intést az oktan szüzek tapasztalatából, akik, amikor felhangzott a kiáltás: „Ímé, jó a vőlegény; menjetek ki elébe”, azt találták, hogy nincs olaj a lámpásaikban? És míg elmentek olajat venni, a vőlegény bement a menyegzői vacsorára a bölcs szüzekkel, és az ajtó bezáratott. Amikor az oktan szüzek megérkeztek a lakodalmi terembe, váratlan elutasításban részesültek. A lakoma ura kijelentette: „Nem ismerlek titeket.” Ott maradtak kívül az üres utcán, az éjszaka sötétségében.” Manuscript Releases, 15. kötet, 229.

